

УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ПРОСТОРУ У ЗАКЛАДАХ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ

*Гармаш Я.Р., Бабенко І.В.
Полтава, Україна*

Освіта і культура нероздільні. Будь-які проблеми, з якими стикається суспільство, неминуче позначаються на сфері освіти. Водночас, саме сфера освіти, відгукуючись на суспільні й цивілізаційні виклики, реагуючи на них, істотно впливає на розвиток певних культурних програм у суспільстві, основних тенденцій його розвитку [1].

Культурно-освітній простір - цілісність, що розвивається, структурні елементи якої використовуються суб'єктами освітнього процесу для освоєння і трансляції гуманістичних цінностей. Модель культурно-освітнього простору як розвивається цілісності включає в себе

- просторово-семантичний компонент: архітектурно-естетичну організацію життєвого простору школярів (архітектура шкільних будівель, дизайн інтер'єру і т.д.), символічний простір школи (різні символи, настінна інформація і т.д.);

- змістовно-методичний компонент: концепції навчання, виховання, навчальні програми, плани, підручники і т.д.; форми та методи організації освіти (урок, дидактична гра, екскурсія і т.д.; учнівські дослідні спільноти, структури класів і шкільного самоврядування та ін.);

- забезпечення внутрішніх умов (установок, потреб, здібностей) для розвитку самості (self), для саморозвитку (через механізми самопізнання, рефлексію, фізичної та психологічної захисту);

- створення сприятливих зовнішніх умов (довкілля) для психічного та фізичного існування і розвитку дитини (меблі, підручники і т.д.) [2].

Потрібно згодитися також з дослідженнями, які вивчають освітнє середовище, де підкреслюється, що її гуманізації сприяють забезпечення комфортності існування і розвитку дітей і дорослих, персоналізація середовища (фіксація певної частини середовища як свого "я"), створення "середовища для мене", тобто . освітнього середовища кожного індивіда; забезпечення особистісного зростання суб'єктів середовища.

Створюючи умови для розвитку особистості молодшого школяра в процесі освоєння культурних зразків життя, враховуючи і культурно-освітній простір.

Одним із найважливіших завдань правильно організованого культурно-освітнього середовища є виявлення творчих обдарувань і схильностей особистості, її розвиток відповідно до індивідуальних особливостей з урахуванням здібностей і можливостей.

На мій погляд, ці процеси повинні проходити відкрито, оскільки будь-яка замкнута система освіти, як показує ретроспективний аналіз, рано чи пізно перестає існувати. Ця думка знаходить підтвердження в роботі сучасного дослідника С. Тарасова. Критикуючи такий істотний недолік, як замкнутість освітніх закладів на внутрішньому мікросоціумі, С. Тарасов пише про те, що виховні системи, що створюються нині в освітніх установах, і зміст освітньої діяльності загалом часто замикаються на внутрішніх проблемах освітньої установи і мікросоціуму, без урахування

геополітичних тенденцій і широкого соціокультурного контексту життєдіяльності людини.

Вказати можна також і на взаємозв'язок між процесом духовно-морального виховання і тим природним і соціокультурним оточенням, яке утворює середовище безпосередньої життєдіяльності людини. Так, М. Харламова зазначає, що педагогічні можливості культурно-освітнього середовища зумовлені його якістю, що утворює сприятливе для особистості життєве оточення. Необхідним, на думку М. Харламової, є створення комплексу спеціальних умов, які сприяють актуалізації духовно-морального потенціалу середовища, а також навчально-методичним і організаційним забезпеченням у процесі творчого використання культурно-історичної спадщини в практиці духовно-морального розвитку і виховання особистості [2].

Список використаних джерел:

1. Роль освіти і культури у формуванні людини <http://referat-ok.com.ua/work/rol-osviti-i-kulturi-u-formuvanni-lju/>
2. Щиголева Ніна Василівна. Структура культурно-освітнього простору <https://ua.waykun.com/articles/struktura-kulturno-osvitnogo-prostoru.php>

МОТИВАЦІЙНА СКЛАДОВА ПРОЄКТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

*Гафіна Т.П., Шпильовий В.Д., Школяр С.П.
Полтава, Україна*

Важливою передумовою проектної діяльності є раціональне використання інтелектуального потенціалу. Найголовніша мотиваційна складова проектної діяльності - розробка стратегії для вирішення завдання. Проектування завжди направлена на пошук нового, інноваційного. Різноманіття напрямків проектної діяльності дозволяють обрати те, що найбільш дозволить реалізуватися на повну (реалізувати свій внутрішній потенціал).

Зважаючи на вищесказане можна констатувати, що сучасна підготовка фахівців повинна враховувати, що кожен колективу як професіонал, як особистість володіє тільки йому одному властивими властивостями, які визначають його здібності до обраної професійної діяльності. Потенціал окремої людини - це його можливості в майбутньому щось зробити, реалізувати свої інтереси, досягти своїх цілей та цілей команди. На цих постулатах повинні проводитися аналіз, оцінка, підготовка та формування кадрового потенціалу організації, його мотивації. [1, 2].

Аналізуючи кожен характеристику з точки зору мотиваційної діяльності окремо слід констатувати наступне [3]: фізичні - здібності, обмежені певними межами працівника, які використовуються в значній мірі; інтелектуальні - здібності, чітких меж не мають, використовуються лише частково; соціальні відносини та зв'язку - породжені колективною діяльністю з урахуванням особливостей кожного співробітника, можуть і повинні за певних умов породжувати ефект, що підсилює потенціал кадрів організації; соціальна спільність працівників - утворює команду, відрізняється цілісністю, виражається в єдиних або погоджених цілях, завданнях, технологіях, потребах і мотивах. Отже, соціальний потенціал